రచయిత్రి 'శ్రీమతి'

-వై. కె. మూర్తి

శ్రీమతి అలిగింది. ఇవాళ్టికి మూడోరోజు. అలక వహించడానికి కారణం ఊహించటం పెద్ద కష్టమైన విషయమేమీ కాదు. అలా అని అందరిలా అలిగిందా అంటే 'కాదు' అని కూడా చెప్పాల్సి వుంది. సాయంత్రం సకాలానికి ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి శ్రీవారు రెక్కలు కట్టుకుని వాలలేదనో, లేక ఆరు గంటల సినిమా 'షో'కి వెళ్దామని, అర్జంటు పని చేత ఆఫీసు పని పూర్తవక రాలేకపోయాననో, మల్లెపూలు కొని పెట్టలేదనో, తెల్ల చీర నీలి అంచు ఎంబ్రాయిడరీ బార్డరున్నది– తనకిష్టమైనది తెస్తానని తేలేదనో శ్రీమతి అలగలేదు, మరి... ఊహించటం పెద్ద కష్టమేమి కాదులే అని పొరబట్ట సామాన్యులకు శ్రీమతి అలక గురించి... కొంత ఆలోచించవలసిందే. 'శ్రీమతి ఏమన్నా శ్రీవారూ... తందానతాన' అని కూని రాగాలు తీసే శ్రీవారికి మాత్రం శ్రీమతి అలక్కి కారణం సంపూర్ణంగా తెలుసు. శ్రీమతి అప్పుడప్పుడు తనకు ఇష్టమైన నల్ల సిరాతో తెల్ల కాగితాలను ఖరాబు చేస్తుంది. ఇది శ్రీవారి ఉవాచ. కాని శ్రీమతి అందరి స్త్రీల్లా కాకుండా లోకాన్ని తను కొద్దిగానయినా ఊహించి, ఆలోచనలు సాగించగలనని నమ్మకం. దానితోనే అప్పుడప్పుడు కాగితాలను నింపగలిగేది. రెండు, మూడు పత్రికల్లో తన పేరు చూసుకున్నాక తన మీద తనకు కొంత ధైర్యం కలిగింది. ఆ ధైర్యంతోనే తన ఆలోచనలకు ఒక రూపం కల్గించాలనే తపన ఆమెలో ముదిరి ఆమె కలాన్ని మరింత పరుగులు తీయించసాగింది.

రోజులాగే ఆరోజూ తెల్ల వారింది. శ్రీవారే ఉదయం లేచి అన్ని కార్యక్రమాలు ముగించుకుని శ్రీమతికి కాస్త తోడ్పడుతూ ఉంటారు. తొమ్మిదిన్నర కల్లా భోజనం ముగించి, శ్రీమతితో ఒంటికాలిపై నిలబడే బస్సు కోసం పరుగులు తీశారు. పావు గంట ఆలస్యంతో ఆఫీసు చేరుకున్నాక మరో పావు గంటలో ఆఫీసరు గారి పిలుపొచ్చింది. బుద్ధి మంతుడిలా ఆయన గదిలోకి అడుగుపెట్టాక ఆయన అర్జంటుగా పుటప్ చెయ్యమన్న ఫైలందుకుని అరగంట వరకు కుస్తీ పట్టాడు. ఈ మధ్యలో 'వెరీ అర్జంట్! వెరీ అర్జంట్' అంటూ రెండుసార్లు కబుర్లూ, త్వరగా కంప్లీట్ చేద్దామన్నా ఆ క్లర్కు సెలవులో ఉండటం వల్ల పని అవలేదు. ఇంతలో ఆఫీసరు గారి చిందులు, కేకలు, పిలుపు. "సీ! మిస్టర్ మూర్తీ! అర్జంటంటూ వత్తిడి చేస్తున్నా ఇంకా పూర్తవలేదు. నో! ఇటీజ్ టూ మచ్ బాడ్... రియల్లీ ఇట్ షోస్ యువర్ ఇనెబిలిటి ఇన్ వర్క్!" అంటూ సన్నని చివాట్లు, విసుగుదలలు... "నో సర్! ది కంసెర్న్డ్ క్లార్క్ ఈజ్ ఆన్ లీవ్. ది ఇంపార్టెంట్ పేపర్స్ ఆర్ ఆల్ విత్ హిమ్" అని ఒళ్ళు మండిపోయి అనాలనుకున్నా గొంతు నొక్కుకుపోయింది.

"ఆల్ రైట్! సబ్మిట్ ది ఫైల్ ఇమ్మీడియట్లీ". చిర్రుబుర్రులాడాడు ఆఫీసరు. ఫైలు సబ్మిట్ చేసి కుర్చీలో కూలబడ్డాడు మూర్తి. ఆఫీసరు ఈరోజు టూర్ పోతున్నాడు. నిజానికి నిన్ననే చెప్పాడు తనకి ఆ ఫైలు కావాలని. కాని ఆ వెధవ, ప్రక్క సీట్లో ప్రభాకర్ అత్తారింటికి చెక్కేసాడు పండక్కి– తనకి చెప్పనయినా చెప్పకుండా. ఆఫీసర్ కారు స్టార్టయిపోగానే కుర్చీలోంచి లేచాడు మూర్తి. కాంటీన్లో టీ త్రాగి, కణతలు రుద్దుకుంటూ హాఫ్ డే సి.ఎల్. పారేసి ఇంటికి ప్రయాణమయ్యాడు. తీరా ఇల్లు చేరేసరికి, తాళం కప్ప దర్శనం. పావుగంట తర్వాత శ్రీమతి హాజరయింది. చేతిలో కాగితాల కట్ట, పెన్నుతో సహా. అసలే అసహనంగా వున్న శ్రీవారికి శ్రీమతి పద్ధతేం నచ్చలేదు. ఇక ఉగ్గ బట్టలేక "ఎప్పుడూ ఆ కాగితాలే ప్రపంచమనుకుంటే వేరే పనులేం అవసరంలేదా నీకు? అయినా ఈ వేళప్పుడూ ఎక్కడ నీ కాన్ఫ రెన్స్‌లు? నీకోసం ఎంతసేపు వెయిట్ చెయ్యాలి? బొత్తిగా బుద్ధి, జ్ఞానం లేకుండా పోతున్నాయి. ఈ సారి నుంచీ నీ చేతిలో కాగితాలూ, పెన్నూ చూస్తే

విసిరవతల పారేస్తా. బీకేర్‌ఫుల్!" ఆఫీసరు తనకు వడ్డించిన దానికి రెట్టింపు వేగంతో సీరియస్‌గా దులిపి పారేశాడు.

శ్రీమతి కొంచెం కంగారు పడింది. అయినా ధైర్యంగా అతన్ని త్రోసిపుచ్చి "అయ్యగారీ వేళప్పుడు దర్శనమిస్తారని కలగన్నానా? ఐనా ఆఫీసరుగారు ఊళ్ళో లేనప్పుడు, ఆఫీస్‌కి శాల్యూట్ కొట్టేసి మ్యాట్నీలకు చెక్కేసే పెద్దమనుషులు ఇలా అకస్మాత్తుగా ఇంటిమీద చెకింగ్ చేస్తారని ఊహిస్తే, ఎదురుగా నిలబడి స్వాగత సత్కారాలిచ్చేదాన్ని. ఇప్పుడయినా మించి పోయిందేం లేదు." విరగబడి నవ్వుతూ అంటున్న శ్రీమతిని ఛీత్కరిస్తూ గదిలోకి పోయి డ్రస్సు మార్చుకుని మంచంమీద వాలిపోయారు శ్రీవారు. శ్రీమతి వంట గదిలోకి వెళ్ళింది. ఇంతలో "పోస్టు" అంటూ రెండు కవర్లు విసిరేసి చక్కా వెళ్ళాడు పోస్టుమాన్. వెళ్తూ వెనక్కి తెరిగి శ్రీవారికేసి ఇకిలిస్తూ మరీ వెళ్ళాడు. శ్రీమతి, శ్రీవారు ఒకేసారి పోస్ట్ తీసుకోబోయారు. ఒకరి వంక ఒకరు చూస్తూనే శ్రీవారి ముఖం చిద్విలాసంగా మారి, వెనువెంటనే కఠినతరమై విసురుగా శ్రీమతికేసి విసిరి పారేశాడు. అవి శ్రీమతికి తిరిగొచ్చిన రచనలు. ఈ సారి శ్రీమతి మండిపడింది. మంచీ మర్యాద లేకుండా ఏమిటా విసురండి. శ్రీవారు నాల్గన్నారు. చివరికి శ్రీమతి మూడంకె. శ్రీవారు ఆరంకె అయ్యారు. అలా మొదలైంది కోల్డ్‌వార్. శ్రీమతి మాట మాట్లాడక పట్టుబట్టింది. శ్రీవారూ ఈ సత్యాగ్రహం ఎన్నాళ్లో చూస్తానన్నట్లు తానూ సడలిపోలేదు. మల్లెపూలు, పందిరి మంచం చిన్నబోయాయి. ఒకటి, రెండు, మూడు రోజులు భారంగా గడచిపొయ్యాయి. నాల్గో రోజు ఆదివారం మధ్యాహ్నం రెండు గంటలయింది. "అమ్మాయ్! అమ్మాయ్! చూడు తల్లీ నీ పేరేమిటో తెలీదు. ఓ గ్లాసుడు పంచదారుంటే ఇస్తావ్. రేపు తెప్పించి ఇస్తాను.ఆ... అన్నట్లు మేము ఈ ప్రక్క వాటాలో దిగి నాలుగు రోజులైంది. నా పేరు సూర్యకాంతం. మావారు రెవెన్యూ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నారు. అన్నట్లు మీవాటాకు అద్దెంత? పిల్లలెంతమంది? అతగాడేంచేస్తాడో?'' ఇత్యాది ప్రశ్నలు, జవాబులన్నీ ఏకరువు పెట్టింది సూర్యకాంతమ్మ. శ్రీమతి ఓపిగ్గా జవాబులు చెప్పి, పంచదారతో ఆమెను సాగనంపింది. మరో అయిదు నిమిషాల్లోనే సూర్యకాంతమ్మగారు చపాతీలు ఒత్తుకునే పీటతో ప్రత్యక్షమై, అది ఎప్పుడు, ఎందుకు, ఎలా చేయించిందో, దాని అవసరమెలా గడుస్తుందో రన్నింగ్ కామెంటరీ వినిపించింది. ఓపిగ్గా వింటున్నా ఆమె నిష్క్రమణానంతరం నవ్వాగలేదు శ్రీమతికి. నాలుగు రోజులుగా సత్యాగ్రహంతో 'బోర్' కొట్టిన శ్రీవారికి కూడా శ్రీమతితో జత కలపాల్సొచ్చింది. క్రమంగా చిన్న చిన్న మాటలు, చివరకు మామూలుగా ఒకరికొకరు క్షమాపణలు, ప్రేమలు, అభిమానాలు వగైరాలన్నీ తెలుపుకోవటం జరిగాయి. ఫలితం (సూర్యకాంతమ్మ గారి దయవల్ల) ఫస్ట్‌షో, హోటల్ మీల్స్, శ్రీమతి తల్లో ఒక కిలో మల్లెచెండులూ, శ్రీవారి బుగ్గన తాంబూలపు గుర్తులు, వెన్నెల మత్తూ, వగైరా, ఇంకా చాలా సమయం ఉందన్నట్లుగా గడియారం పదకొండు గంటలు భారంగా పలికింది. ఇంతలో సూర్యకాంతమ్మ గారింట్లో ఏడ్పులూ, దీనమైన ఆక్రోశాలు, గుద్దుల చప్పుళ్ళూ, బరువుగా లాగిన చప్పుళ్ళూ శ్రీమతిని, శ్రీవారిని ఆశ్చర్య చకితులను చేశాయి. సూర్యకాంతమ్మ గారి అధికార పూర్వకమైన కేకలు, "కొట్టకు పిన్నీ! ఇంకెప్పుడూ ఇలా చెయ్యం క్షమించు పిన్నీ!" అన్న దీనమైన అరుపులూ కించిత సందేహంలో ముంచెత్తాయి. శ్రీమతిది అసలే జాలిగుండె. అందులో రచయిత్రి కావటం మూలంగా జరుగుతున్నదేమిటో ఊహించింది. శ్రీవారితో ఏదో చెప్పబోతే ''అర్థరాత్రివేళ అంకమ్మశివాలు... కమాన్!" అని కొట్టిపారేశాడు. నిజంగానే భారంగానే గడిచింది శ్రీమతికి ఆ రాత్రి. మరునాడు ఎదురింటి జానకమ్మవల్ల పూర్తి సమాచారం సేకరించింది శ్రీమతి. సదరు సూర్యకాంతమ్మగారు వారి పతికి ద్వితీయం. సవతి బిడ్డలు ఇద్దరు. ఒక అమ్మాయి, ఒక అబ్బాయి. ఆ పిల్లల్ని రాచి రంపాన పెడుతుందని జానకమ్మ రిపోర్టు. అదీ పూర్వం సూర్యకాంతమ్మగారి ఇంటి ప్రక్కనున్న తన మిత్రురాండ్ర ద్వారా జనకమ్మ

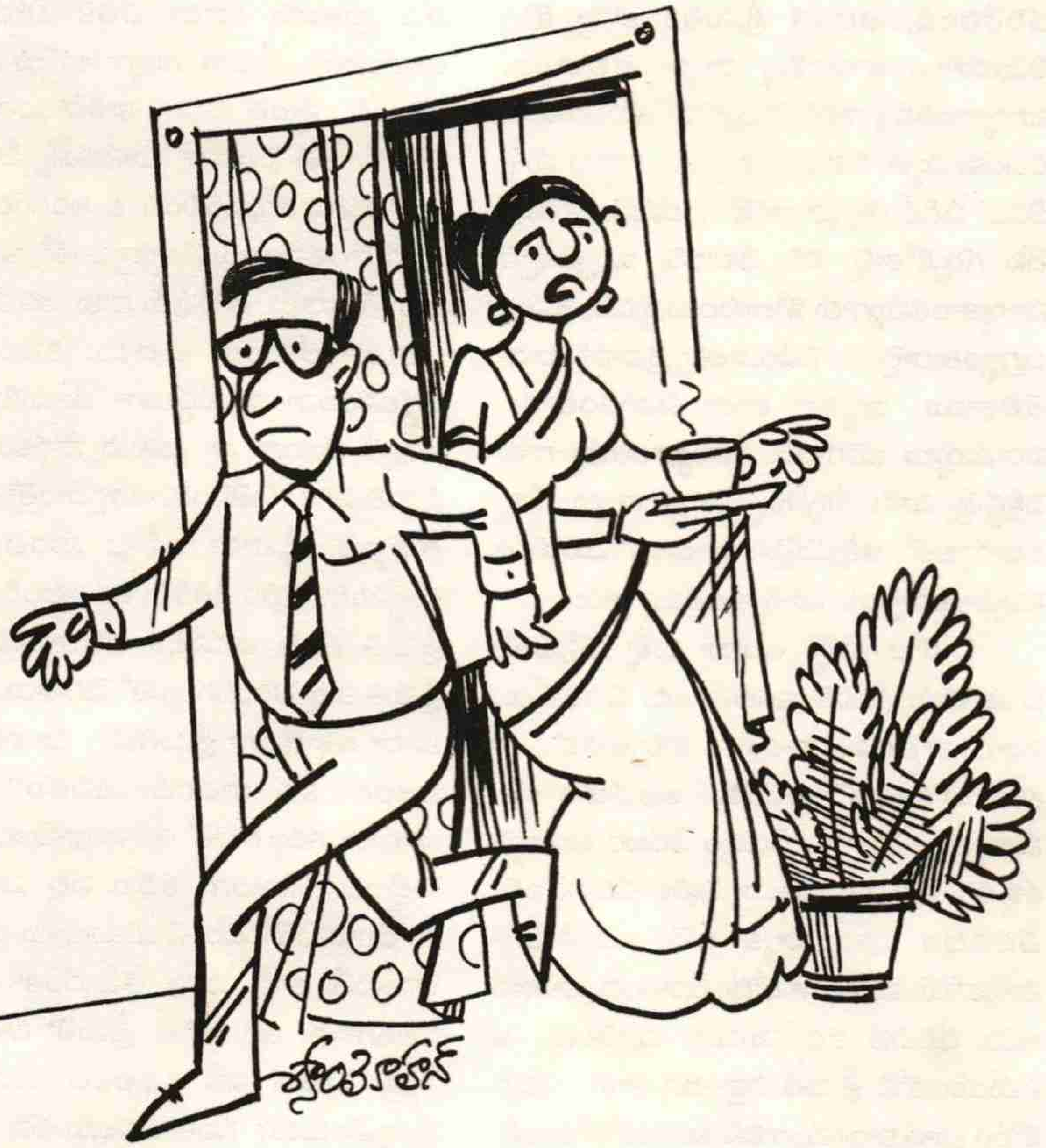

సేకరించిన సమాచారం. శ్రీమతి, శ్రీవారికి ఈ సమాచారాన్ని ట్రాన్స్‌ఫర్ చేసింది. "ఔరా," అని వాపోయారు శ్రీవారు.

కాలెండర్లో పేజీలు చిరిగిపోతున్నాయి. ఈ మధ్య కాలంలో సూర్యకాంతమ్మగారు చిన్నచిన్న అప్పులు.(తప్పు చేబదుళ్ళు- తిరిగి ఇవ్వబడవు.) పెద్ద పెద్ద కబుర్లు, గొప్పలు అన్నీ. మామూలుగా దొర్లించేస్తున్నారు. శ్రీమతి మరికొన్ని విషయాలు రాబట్టింది. శ్రీశ్రీ శ్రీమతి సూర్యకాంతమ్మగారికి ద్వితీయం కొంతలేటుగా జరిగిందట. కడుపున రెండు కాయలు కాసి రాలిపోయాయట. ఇప్పుడిక మూడవ దానికై 'వెయిటింగ్' చేస్తున్నదట. ఇవన్నీ అమ్మలక్కలు అందించిన వార్తల్లో కొన్ని భాగాలు. ఇకపోతే సూర్యకాంతమ్మగారు శ్రావణ మంగళవారం నోములు, పూజలు, వ్రతాలు చేస్తుంది. అన్నీ బాగానే వున్నాయి. కానీ అప్పుడప్పుడూ రాత్రి, పగలు భేదం లేకుండా అరుపులు, తిట్లూ, కొట్టుళ్ళు, పిల్లల చిత్రహింసలు, కథ షరా మామూలే. శ్రీమతి కార్యరంగంలో దూకి అసలు విషయం కనుక్కోందామనుకున్నా శ్రీవారి 'బ్రేక్' వల్ల సాహసించలేదు. ఇంతలో శ్రీమతి తరఫున వాళ్ళ బంధువుల ఇళ్ళలో పెళ్ళని శుభలేఖ అందింది. శ్రీవారు, 'వెళ్ళాలా' అని దీనంగా అడుగుతున్నా వెళ్ళి తీరాలని శ్రీమతి వాళ్ళ వుట్టింటికి బయలు దేరింది. శ్రీవారిని సూర్యకాంతమ్మగారికి అప్పజెప్పి వెళదామనుకున్నా కించిత్ సందేహంతో వెనుకంజ వేసింది. దాంతో శ్రీవారికి హోటల్ భోజనం, ఫ్రెండ్ రూంలో నిద్రతప్పలేదు.

ఒక నెల అనంతరం శ్రీమతి మళ్ళీ శ్రీవారి

దరిచేరింది. తర్వాత శ్రీమతికి కొన్ని కొత్త విషయాలు జానకమ్మ ద్వారా తెలిశాయి. సూర్యకాంతమ్మ గారికి నొప్పులొచ్చి ప్రసవించలేక, చివరకు మృత శిశువును కన్నదని, డాక్టర్లు మళ్ళీ బిడ్డలు పుడితే తల్లి ప్రాణానికే గండమని ఆపరేషన్ చేసి గర్భకోశాన్ని తీసి వేశారని, ఇప్పుడిప్పుడే సూర్యకాంతమ్మగారు కోలుకుంటున్నదని, శ్రీమతి దిగ్భ్రాంతురాలైంది. విషయాలన్నీ శ్రీవారికి కూడా తెలిశాయి. ఇద్దరూ చాలా విచారించారు. పరామర్శలు జరిగాయి. సూర్యకాంతమ్మ గారు వీళ్లిద్దర్ని చూసి కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకున్నారు. వీళ్ళ ఓదార్పులతో, ఆత్మీయమైన మాటలతో మరికొంత సన్నిహితురాలైంది సూర్యకాంతమ్మ గారు.

ఓ రోజు 'పోస్ట్' అంటూ మళ్ళీ పోస్ట్‌మాన్ ఓ పత్రికను శ్రీమతి ఇంటిముందు విసరబోయి సూర్యకాంతమ్మగారు కన్పించడంతో భయభక్తులతో ఆమెకు అందజేశాడు. సూర్యకాంతమ్మగారు బియ్యం ఏరటం అయ్యాక కళ్ళజోడులో తొంగిచూస్తూ పత్రిక చదివేస్తోంది. చదవటం పూర్తయ్యాక ఆమె ఒక్కసారిగా మారిపోయి మౌనంగా రోదించసాగింది. కారణం ఆమె చదివిన కథ 'మనసు మారింది'. ఆ సమయంలోనే శ్రీమతి రిక్షా దిగి తాళం చెవుల కోసం సూర్యకాంతమ్మగారిని కలుసుకోబోయింది. కళ్ళ వెంబడి ధారలతో రోదిస్తున్న సూర్యకాంతమ్మ గారిని చూసింది. ఆమెను చూస్తూనే సూర్యకాంతమ్మ గారు ఆప్యాయంగా కౌగలించుకుని బిగ్గరగా ఏడవ సాగింది. శ్రీమతి ఓదార్పుతో ఆమె వెక్కిళ్ళ మధ్య విషయం చెప్పసాగింది. 'మనసు మారింది' కథలో మల్లే తన బ్రతుకు కూడా చితికి పోయిందని వాపోయింది. శ్రీమతి మెల్లగా అసలు విషయం చెప్పింది. స్వంత బిడ్డలు కాకపోయినా సవతి పిల్లలను తన పిల్లలుగా చూసుకున్న హీరోయిన్ త్యాగనిరతిని బోధపరిచింది. ఓ అరగంట తర్వాత సూర్యకాంతమ్మగారు పశ్చాత్తాపంతో ఇప్పటికైనా కళ్ళు తెరుస్తాను. ఆ దేవుడు నాకు ఇక సంతానం ఎలానూ లేకుండా చేశాడు. కనీసం ఉన్న బిడ్డలనయినా కన్నబిడ్డలుగా చూసుకుంటాను. అప్పుడే నిజంగా నా బ్రతుకు సార్థకం' అంది. శ్రీమతి ఎగిరి గంతేసింది. ఉత్సాహంతో చిందులు తొక్కింది. శ్రీవారు ఆఫీసు నుంచి రాగానే చుట్టేసింది. పత్రిక చేతికిచ్చి చదవమంది. శ్రీవారు శ్రీమతి మాట కాదనలేక చదివాననిపించారు. శ్రీమతి కళ్ళు విజయగర్వంతో మెరిశాయి. శ్రీవారు కూడా ఆశ్చర్యంగా శ్రీమతికేసి చూశారు. "ఇది నిజంగా కథ కాదండి. జీవితం" అంటూ సూర్యకాంతమ్మ గారితో తన సంభాషణం ఏకరువు పెట్టింది. "నిజంగా కథల వల్ల మనుషులు మారతారనుకోవడం ఎండమావులు చేరినట్లని అనుకునే వాణ్ణి. నువు చెప్పేదంతా నిజమైతే నిజంగా ఈ కథ రాసిన 'శ్రీమతి' చాలా గొప్ప వ్యక్తి సుమా! ఇవీ కథలంటే మరి నువ్వు వున్నావెందుకు? సవతి బిడ్డలను తన బిడ్డలుగా ఆదరించలేక, చివరకు తనకిక మాతృత్వానికి స్థానం లేదని తెలిశాక ఆ తల్లి బాధతో సవతి పిల్లలను కన్న బిడ్డలుగా స్వీకరించడం నిజంగా అపూర్వం సుమా! రేపే రచయిత్రికి ధన్యవాదాలతో ఓ ఉత్తరం వ్రాస్తా"....

"స్టాప్! ఆ రచయిత్రి మీద చాలా అభిమానం కల్గిందే! అయితే ఇదిగో అడ్రస్సు" అంటూ తన ఇంటి అడ్రస్సు రాసిచ్చింది శ్రీమతి. "వ్వావ్! ఆ రచయిత్రి 'శ్రీమతి' నిజంగా నువ్వేనా? ఇది కలా నిజమా! ఆ శ్రీమతే నా శ్రీమతి. అయామ్ సారీ శ్రీమతి. నిజంగా నువ్వే ఆ శ్రీమతివి కాబట్టి అభినందనలు చేతులతో కాదు".

"మరి"

"ఇలా" అంటూ ఆమె పెదాలపై...

అంతే.... కథ అయిపోయింది.

●

గుర్తింపు

సాహిత్య శిఖరాలు ఎక్కేవు
బాగానే వుంది!
సాన్నిహిత్యపు లోతుల్లోకి దిగు
సంపూర్ణ మనిషివవుతావు
సమాజం నిన్ను గుర్తిస్తుంది!!

- గుడిమెట్ల గోపాలకృష్ణ